

З міста Касл-Рок до «Касл-В'ю» ведуть три шляхи: 117 траса, Плезент-роуд і Сходи самогубців. Щодня цього літа — так, навіть у неділю — дванадцятирічна Гвенді Пітерсон підіймається цими сходами, які тримаються на міцних (хоч уже й іржавих від часу) гвинтах і зміяється вгору вздовж урвища. Перші сто сходинок вона проходить спокійним кроком, дріботить по наступних ста, а останні сто п'ять змушує себе пробігти, скрутившись, як каже її тато, у три погибелі. Нагорі вона схиляється, розшашіла, обперши руки об коліна, на щоки поналипали пропітнілі пасма волосся (під час цього останнього відрізу її хвостик постійно розкуювджується, як би того вона його не зав'язувала), відсапується, ніби старий тягловий кінь. Хоча деякі покращення все ж відбулися. Випроставшись і дивлячись униз уздовж тіла, вона вже бачить кінчики своїх кросівок. Ще в червні, в останній день навчання, на який також припав її останній

день у касл-рокській початковій школі, це їй не вдавалося.

Пропітніла сорочка прилипла до тіла, але, у цілому, почувається вона доволі добре. У червні, щоразу, як вона досягала вершини, її здавалося, що от-от помре від серцевого нападу. Поблизу чутно викрики дітлахів на ігровому майданчику. Трохи oddalik лунає цокання від удару алюмінієвою биткою по бейсбольному м'ячу; там хлопці зі Старшої ліги тренуються до благодійного матчу на День праці.

Вона витирає окуляри хустинкою, яку саме з цією метою тримає в кишені сорочки, коли її хтось кличе:

— Агов, дівчинко! Ходи-но сюди на хвильку. Нам з тобою треба побалакати.

Гвенді вдягає окуляри — і розмитий світ знову набуває чіткості. У затінку на лаві, обіч гравійної доріжки, яка веде від сходів до парку культури й відпочинку «Касл-В'ю», сидить чоловік у чорних джинсах, чорному піджаку, ніби від костюма, і білій сорочці, розщільній на верхній гудзик. На голові в нього маленький охайній чорний капелюх. Ще настане час, коли Гвенді снитимуться жахіття про той капелюх.

Цього тижня чоловік сидів тут на лавці щодня, завжди читаючи одну й ту ж книжку («Веселка тяжіння»¹ – товста і вкрай складна з виду), але до сьогодні нічого їй не казав. Гвенді сторожко розглядає його.

— Мені не можна розмовляти з незнайомцями.

— Це чудова порада.

На вигляд він одного віку з її татом, мабуть, десь тридцяти восьми років чи щось таке, і не видається лихим. Щоправда, те, що спекотного серпневого ранку він сидить одягнений у чорний піджак, уже робить його, на розсуд Гвенді, потенційним диваком.

— Мабуть, це мама дала її тобі.

— Тато, — каже Гвенді.

Аби дістатися до майданчика, треба пройти повз незнайомця, і якщо він дійсно дивак, то може спробувати схопити її, та це дівчину не турбует. Зрештою, надворі білий день, поряд ігровий майданчик, де вдосталь людей, тож її почують.

— У такому разі, — каже чоловік у чорному піджаку, — дозволь представитись. Я Річард Ферріс. А ти...

¹ Роман американського письменника Томаса Пінчона (1937). (Тут і далі прим. пер.)

Вона вагається, тоді задумується, яка з того шкода?

— Гвенді Пітерсон.

— Ну от. Ось ми й знайомі.

Гвенді хитає головою.

— Імена – це ще не знайомство.

Він закидає голову і сміється. Цей сміх абсолютно чарівний у своєму широму прояві доброго гумору, і Гвенді не може не усміхнутися. Хоча все ще й тримає дистанцію.

Він наводить на неї палець, ніби пістолет: пух.

— Це гарно. *Ти* молодець, Гвенді. І раз ми вже почали, то що це в тебе за ім'я?

— Комбінація. Тато хотів, щоб було Гвендоліна — так звали його бабусю, — а мама хотіла Венді, яку «Пітері Пені». Тож вони зійшлися на такому. А у вас зараз відпустка, містере Ферріс?

Бо все скидається на те; зрештою, вони ж бо в Мейні, а Мейн величає себе Столицею відпусток. Це пишуть навіть на номерних знаках.

— Можна сказати й так. Я подорожую то тут, то там. Цього тижня в Мічигані, наступного — у Флориді, а тоді, може, заскочу на Коні-Айленд¹

¹ Півострів у Брукліні, Нью-Йорк.